

LA NEGRA NEU

Josep Planaspachs

I

La negra neu, el teu mirall.

Sagetes assassines van vers ell.
Caires de pedra antiga, despullats,
endolen el càntic de tots els càntics.

¿I on vaig jo, si tu vas vers ell?

Fa fred dins el misteri on ens celem
-prudentment- tu, jo i ell, bastards.

La indolència del temps perdut
m'emmena el dol de la memòria.

Esferes que esclaten i el fum
surt: surt el fum que mata el foc,
la flama, però no la pedra.

Terratrèmols ficticis, devers la matinada
ballen, capdavanters, preludi de la dansa.

Amaga els llibres a bon recer, perquè en els fulls
no trobaràs els proverbis del boig.

A l'illa arribo, cansat
-un mirall dins mi mateix-
però no sé retrobar-me.

Cignes de l'estany, consoleu-me:
-Doneu-me plomes d'argent, mirra i pols.

II

M'arriben els badalls de babilònia,
i la sal feta forma, i la sal a la porta.

-Corre, joglar apol·lini, corre mentre cavalques.

Vosaltres m'haureu endurit la veu,
vosaltres li haureu fressat el camí,
vosaltres sou lluny i ell és al costat.

Damunt les teulades apàtiques
d'aquest hivern desficiat,
m'arrauleix la por
vora la llar de la pomera
de fruits corsecats.

Falenes prop del telescopi,
a boca de nit
s'envolen dret als quatre orats
del gegant immens.

El gran home dibuixa inferns
mentre jo camino.
La inhòspita cambra és a punt
mentre jo camino.
Ell m'amaga sota coàguls
mentre jo camino.

Trio el beat que més m'agrada
i tornaré al navili de la mort.
S'esvaeix el somni:
ell era, llavors, tu i vosaltres,
perquè vosaltres sereu ell
a la fi del temps.

Tota la neu es fon sobre més neu.

Són hores de gel.

PASSAT

III

La mare desperta l'espai
i l'acaronà.

Jo sé que vosaltres volíeu
enfilà l'agulla de l'ull
del forat negre, però tu
et retràs a la displicència.

(La mare mai no mor.

Jo tinc mare, però no em vol.

Vosaltres coneixeu les referències.)

Sota la càrrega del llast,
gemega i put i put i put.
I ell la cerca, la troba sempre nua,
la mare-borda.

Vosaltres trobareu cadenes
ran d'inútils cercles absurds,
la mare-sorda.

Tu vols donar una resposta,
la mare-porta.

Enrunaràs gratacels, terratrèmols
t'envairan l'espai,
la mare-morta.

Ja torna l'esclava, ja torna
la mare-soca,
la mare-arrel,
la mare-roda.

IV

Camino ple de dolor per planures
silenciades i potser em rebran,
hospitalàries, busques de tenebra,
les ombres estirades d'aquests arbres
encara sense nom. Allargaré
aquest camí, amagaré la mà
dolorida, talment un sac ple d'ossos,
davallant a la fosca inconeguda.

Amb parteratges malverso els camins,
però jo, que conec la immensitat
furtada, m'esglaio davant el teu
terrífic, impassible, impensable
destí, ¡oh, roda-mare!

V

Visc afamat de tu, que m'has vist néixer
brut, cridaner, ple de tels i de mocs
a un quiròfan d'olor de gratacels.

Visc afamat de tu, que vas rabent
i res no et pot aturar: ni el record,
ni la fam, ni la por, ni l'illa d'or.

Visc afamat de tu, que em vas parir
de franc, ple de grans somnis, però buit
encara de l'odi salvatge: nu.

Faràs el teu recorregut de sempre,
primer la plaça, el peix barat,
melons a dojo, dels madurs,
préssecs grocs al terra, el crit
de sípies matineres, molls,
congres, seitons, maires, llobarros,
bonítols, i després carrers
vora la música i el clam
de l'institut, les marmanyeres
amb un posat com de barjaules
-o així jo ho penso-, bona gent
al cap i a la fi, baldament
no facis cas dels bruts semàfors,
mai no llegeixes els diaris
de nit, estàs sempre malalt,
falena que mor ran del llum,
jugo amb els llibres, ressuscito,
la febre em destria la sang,
mira l'home camaobert, l'ase
que pensa amb brau raonament,
diumenge i el palmó, la febre,
la febre, la febre, penjat

al coll t'ajudo a fer l'arròs,
et dic que hi manca sal i pebre,
l'essència de tot, que és el tot,
i tornes al mercat de sempre
-renou de ferralla i desfici-,
primer el peix barat, melonets
dels madurs, d'aquells que se t'obren
en caure a terra, aquest terra
dels teus primers pares, ¡oh mare!

VI

Els vianants pacífics,
escamarlats,
pel carrer principal:
tres-centes dues passes
amunt i avall,
cigarretes al terra,
empedrats de museu,
adroguers i botigues,
gent de tot viure
a la viu-viu,
sempre amb rialles
o a plor desfet,
les rotllanes que es fan
i que es desfan,
una terra que es crema,
síndria, síndria,
síndria a frec de nit.

Esclaus del mot
fan la rodona
de l'enfadós.

VII

S'adorm el verger de Bergera
i els capgrossos del còm
esdevenen cigrons
que esclaten, papallones
a l'encalç d'estels dissortats.

Madona de la llar, destria'm.
Madona de la por,
dóna'm la sal, guarneix-me.

Amb ulls esclaus, perduts
ara i demà al camí sorrenc
on la veu del tret s'enlairà
cap al cel: la follia.

Sempre la sang vora el camí,
l'ivori a tocar, a trenc d'alba,
la fortuna del truc de l'aire
i el xiulet del tret fugisser.

M'arriba el clam, un cerç suavíssim
que mou els cossos oblidats.

Comunicat de paraules:
avui fareu brou amb les gestes
i menjareu podrimeners
amb el passat inútil, l'orb
record de l'angoixa, tristíssim
racó dels negligits.

Vosaltres m'haureu aixafat la clepsa
i els cucs roseguen
tots els camins
de la memòria.

Mai no oblidaràs el neguit
de totes les teves parts, mòbils,
perseguint-te, a tu,
botxí de tu mateix.

VIII

Neu blanca que guardàveu,
amatents, com record joiós
amb ulls flamejants, com espurnes
que sortiren del foc follet.
Mireu les pampallugues de l'estiu
florent. Com que ha plogut, ara el camí
és tot ple d'una bruta pols finíssima.
I un milió de bèsties
els corriols trepitgen.

El llibre és buit
i no hi ha fulles
penjant dels arbres:
les fulles pengen,
silencioses,
de la rosada.

Has defet la ferralla
i ja tens el que vols:
la negra neu, ara.

El boig camina nu, mare,
i com parèntesi el veig
jo mateix, atrafegat
cercant aquell horitzó
que a la pomera abellia,
encara les nous penjant
al noguerar del penjat:
cartes ignorades, bústies
sense adreça refermant
els tarots sobre els caps nus,
mentre fora cau la neu
un desembre qualsevol:
-Neu blanca, ara és neu blanca.

IX

Al capdamunt de la planura esquerpa,
el mestre dóna les claus al gran músic.
Però hi manquen les feres,
la dona s'esvaeix
i el gramòfon no hi era.

Pujareu amb peu ferm
la sobtada dreuera.

Tots els cercles s'abrusen
dins del buit de l'espera.
Arribes i te'n vas
de nou per la vorera,
però retornes sempre:
has de retornar, sempre.

Al cim de la muntanya,
la feredat m'esglaia.

Mira cap avall. ¿Veus
el terror? ¿Sents la pau
del pagès solitari?
¿Com festegen, el porc
i la truja, a la cort!

Ran del bar d'en jesús,
el de la casa vella,
sento olor de pomeres.

¿Oh pomer sense fruits!

Erma, nua, lacònica,
la mina del record
em porta avui els noms

dels colgats sota terra.

X

Ve la poma de la por
 quan sóc sol a l'era, trist,
 exhaust de tant veure't, temps.
 I ara tu manes, car ell
 em ronda com si només
 fóssim dues llums estranyes
 en aquest espai silent
 on la fúria s'apaivaga.

¡Sentiu el cant de la roda que fuig,
 el cant que aplega tots els càntics!
 ¡Sentiu el brum del silenci del vent
 dins la pau de l'illa encalmada!
 ¡Sentiu el crit, l'angoixa del cabrum!
 ¡Assaboriu la llet gebrada!
 ¡Sentiu el tro de la cursa dels braus!
 ¡Tasteu la llana del xai mort!

-¡Oh germans, blasmeu-vos, blasmeu-vos!,
 per tal com mai no trobareu l'escorça
 de la terra perduda.

Rieu, si és que podeu, ara que hi sou a temps,
 perquè després dels càntics vindran les hores fosques.
 Pertot arreu l'exili, i la pedra estrafeta,
 deixaran solitàries les planures de gel.

La llum se'n va perquè la llum
 la llança rost avall.
 El bosc s'atansa i t'engoleix camí:
 l'espai s'eixampla. Nítid,
 dorm el crepuscle vespertí
 mentre la nit avança.

Rieu, si és que voleu, ara que és temps de viure
 de per riure, talment un esclat de rialles

foradant el forat que qui sap si veureu.

Restaran solitàries les planures de gel.

Vosaltres heu prohibit el somni,
però la por cavalca.

XI

No vull més cecs, atès que el cec sóc jo,
 no vull auspicis ni falsos presagis,
 no vull tampoc sacs de gemecs furtats.

Vosaltres heu vessat la sang del límits
 i se us requeriran la llàntia i l'oli.
 Planyeu-me, per tal com m'heu oblidat
 -tu no em desitges i ell no em vol conèixer-,
 planyeu-me amb càntics i dolces cançons.

He d'agrair-vos l'esforç endreçant
 aquests versos al cec que ara obre els ulls.

¡Oh vosaltres, tan trist passat,
 mireu com cau la negra neu!

Ja fa nou mesos que de l'illa
 no vessa sang, i l'home nu,
 el boig que fangueja als terrers,
 enfila el fusell a la roda
 i mira cap al cel.

La pomera ha perdut les fulles
 i l'instant, verament, no hi és.
 -¡Oh mare, la barjaula m'enquimera!

Davallo cap al sot
 i els estels fan de guia.
 Mentre els ulls són penell,
 davallo cap al somni
 on tot és innocent.
 I davallant, davallo
 mentre també m'enlairo
 vers ell, l'inconegut.

Per tots vosaltres,
¡oh al·lèrgics del món!,
¡per tu que negaràs la llum!
¡Oh mare, mare, mare!
Mireu tots com cau, verge,
la negra neu.

PRESENT

XII

No em puc dir home
si m'envolta la neu,
si més no una pluja apegalosa,
físicament astuta, que l'atzar
encoratja, congela, dignifica.

La brutícia ha malmès la glòria dels colors
i ara és negra fins la neu,
ara és negre fins l'espai,
negra l'illa,
també negre l'home nu,
negre l'instant, negra la neu.

No em puc pas dir home
si no hi sé veure,
més enllà de la negror, car
sóc tot allò que tu mai no entendràs:
sóc brau que a la cursa s'esvera,
posseïdor de màgia, barbat, llamp de paraules
quan no hi ha temps.

Jo sóc el mot bastard. Feixuc, esclau, viuràs
sota el pes de memòries lligades al meu fat.
Jo sóc el món: res no hi ha sinó res.

-Cal que corris, que corris fins a l'esgotament.

XIII

Si m'he trobat és perquè em perseguia.

(Antibiòtic escric, però només és un nom.
Cigarretes i fum-mut-fum.)

Necessito l'atzar per destriar
els mots possibles del silenci d'or,
les cadenes del fum molecular,
els àtoms fugitius, esclavitzats
per la raó-penell. I subtilment
surto al carrer (m'espanten les carícies
d'interiors) perquè el carrer sóc jo.

(L'home gruixut i el llargarut
s'ajunten: endoll necessari
de la por elèctrica, rabent.)

Necessito l'atzar del temps
si vull destriar els silencis
impossibles.

XIV

Amb el número sis retorna la tristor:
són sis els morts i set les vides.
Teníeu set de viure, set de vida.

El vent gèlid us duia el pa
plogut del cel, i les formigues
fugien a talperes alienes.

I són sis els espais i sis les vides,
perquè al pis sis bis-bis hi viuen
l'horaci i la gemma, dos nombres
encara mai no numerats
que per avorrir-se es barallen
i renyinen per avorrir-se.

¡Ah, bon horaci, bona gemma!,
amb dues ratlles he de ser el bon jutge
que us retorni al desert distant.

Per tal que hi pugueu sembrar jull,
per tal que hi pugueu viure junts
amb tot l'odi emmagatzemat.

XV

En Forané, llaminer,
ve del sud i viu al nord.
Els braços muts,
llavis feiners
i estris feixucs.
Calamarsada, mirall
trencadís que se li enlaira.
Forané astut, galàctic,
universal, el penell
de conquesta giravolta,
creix, defensa el seu domini
tardorenc: el forat negre
fuig de l'exili, balmat.

En Forané es treu les calces,
roges de tant fornicar
a l'extrem de l'illa, sol.
Sol s'entrapa i sol ho vol.
Certament, ;com n'és de bo
fer-s'ho amb pedres i una roda
que xerrica i fa vessar
la sang que mulla els camins,
els esquerps miralls que dormen
dins les gomes d'esborrar!
El globus s'infla, tossut:
la por i el globus fan pum.
Forané, és massa d'hora
i el teu coll no vol embuts.

XVI

Plores, molt ressentit dels penellons
que t'han sortit al capciró del dits.
No t'hi amoïnis: només són trastorns
democràtics, facècies de la sang.
Guaita el batec d'aquell miler d'artèries
a la degolla del porc. ¿I tu plores?
És massa tard. Has exhaurit el temps
de la conquesta: la roda s'apropa.
¿I ara rius? Jo sóc boig i tu ets l'orat
home nu del nas llarg. No hi ha consol
per a tu a la roda sense espai.

XVII

La sang s'esgota, innòcua,
fuiig d'aquest present estrany.
Imprecises columnes que no sagnen,
uns tapissos informes, en suspens,
del revés a la sala, que no sagnen,
guardians impertèrrits que no sagnen,
la immensitat mai pura, ¡oh, la mare
que no menstrua!

Malson esclavitzat dins l'úter magre
o record tan fugaç que ara revé
i nafra el pensament on amaràvem
grumolls de sang.

Forané, mira la sang
que pel seu forat s'escola
-immaculada, fugaç,
contaminada-, el vit
furiient que s'entreforca,
s'endinsa sense rancúnia
enmig de les cames balbes.

La sang se t'ha esborrat de la memòria
i no pots deturar la correntia
del líquid impensable, l'hemorràgia
tan viva dels sentits, tal com si fos
el regne imaginat que em plau descriure't
amb molt d'odi, commòs.

XVIII

Temo la pluja. M'imagino
sol dins d'una deu venjativa
que raja a doll, sense minvar,
sense que s'esgotin els àtoms
d'hidrogen i oxigen, plegats
per l'atzar sense cap raó.

Voldria posar altres noms,
a les coses: el mar, la por.
També voldria batejar
novament la pluja, donar-li
milions, bilions de noms,
just com els que tenen els àtoms,
les molècules que ens han fet
odiós aquest univers.

XIX

Buit, l'escenari m'omple de records:
surten el boig, l'home nu i la mestressa.
Després fan mutis, savis, per la dreta,
i l'escenari resta buit, sol, nu,
amb tot de gent invisible escoltant-lo.

Te la treus i me la poses,
la funció no té cap fi
ni el teló mai no caurà
damunt del llit. Te l'has treta
i me la dónes. -Riu.- Que rigui,
em dius, plorant sota la màscara.

Però la màscara és la gàrgola
per on vessa neu glaçada.
I et treus la màscara
per tal que vegi l'altra màscara
que viu sota la teva màscara.

Vosaltres m'enarteu des de platea
-els llums fora, jo a l'aguait-
amb màscara de dol i fam:
m'enarta la sentor dels ossos
solidaris. Seràs tu qui
no viuràs al cel ignorat
on el forat t'és el trau, la matriu
i el foc d'encenalls que vesteix
la màscara dels dotze rostres.

XX

Ara vinc, pujo, faig.
Amunt, l'estel m'encalça.
M'amaga, el baf del cel,
molt lluny. Ja vinc, ja vinc.
Tan amunt, ja he tornat
cap avall, cap al pou
d'en Forané, car tu
ets jo, i jo sóc ell.
I ja era mort ahir,
i abans-d'ahir no, l'altre,
aquest cos que veieu
-només ossos, més ossos-
i que no put avui
-perquè els ossos no criden-,
empresonat en cova
-dins la cova de roda-
que gira avui, demà.
I jo no puc morir
-encara no: és d'hora-,
perquè l'albat revé
mentre la roda volta
-;Dempeus, ossos, dempeus!

Mireu-me enllà mateix.
Aviat, aviat
el forat negre
se m'ha empassat
i l'he embussat.
Aviat, aviat,
mentre era mort ahir,
i abans-d'ahir no, l'altre.

XXI

¿D'on ve la tristor dels dits
aferrats a la sorra fugissera?
¿D'on ve el plor de les mans
deformades pel bram de la conquesta?
¿D'on ve la sentor dels cucs
ennegrits, envellits dintre les caixes?

I diu l'home boig:
aniré a l'illa,
jo vull respirar
els clams de conquesta,
beure, menstrual,
el calze de sang,
endegar recerques
com si fos aquesta
l'última vesprada.
La mare s'allunya
i prop de l'eixida
rebutja la dalla.
-Torna, Forané,
de la font gastada.

XXII

El temps t'ha menjat la pell
i sols et resta carcassa.
Home nu, home nu,
refàs, somort, la plaga.
Els dies mengen la pell
i només et resta el cap.
Home nu, home nu,
rius sense cap rialla.
Les busques t'han marcit el son
i solament la solitud
sobrera t'aclapara.
-Tu, que seràs, corre nu per la platja.

Illa de quatre bandes:
jo, tu, ell i vosaltres.

Neixen verms dins la roda
mentre el mot s'endureix.

Empenteu, que sou braus;
demoliu, que sou feres.

I parleu, que lleu torna,
breu, la pau a les eres.

Neu d'estiu: és el moment.
Neu d'hivern: demà passat.

Primavera o rerevera,
tant se val: només és neu,
neu que cau on mai no hi neva,
mai.

XXIII

Les dents corcades, l'odi que mengeu
a l'ampla estança, folrats de petons
els llits amplíssims de dosser sobrer,
i les finestres tancades, ¡ai!, lasses
cap al bon temps salaç, libidinós,
eteri de l'hivern.

Vagits del cos malalt,
el passeig per la rambla, les vestals
de luxe a punt, sol·lícites, nocturnes
com les nits de l'estiu.

D'ales, no en tinc, ni prop de la claror
no vull cremar-me altra vegada.

Em trec la màscara i soterro els mites.

Capdavanter de molta rauxa,
al terra dels pardals de casa meva
hi veig la mar, la mar punyent
que em crida: vine, vine, vine, vine.

Començaré l'incert viatge
amb els mots.

-¡Dempeus, tothom qui balli!

Vosaltres i la neu
potser sou dintre seu,
i tu ets dins vosaltres...
I tota l'illa sagna.

XXIV

Has de mirar la pomera nevada,
cal cercar-hi l'instant, o bé furtar
els sospirs tan magnífics de l'albada.
Sol a l'illa, no sentiré
el clamor del navili dels albats
quan arriben a port, esclaus,
dolguts, errants com la por de tot somni.

Com si fos cuc rosegare, ulls clucs,
trossets d'excrements que els ocells
migrats deposin: és el meu destí
i me'n vanaglorio.

I els cucs menjaran les promeses,
la lleganya dels querubins.

L'estiu: recorda l'estiu de la platja del plor:
*Because you are the meanest Son of a Bitch
that ever walked in the Valley.*

¿Es van perdre les naus?
Tu no ets Pep Espai ni mai no et trobaré
a cap cursa d'orats perquè no sóc capaç
d'estrènyer la mà a un mort.

Ell és l'inconegut: vés tot seguit i corre,
corre la cursa breu del milió de passes.

XXV

No hi ha centre ni punt on perdre's:
el forat s'obre com matriu
ardent, com globus de colors
que bufa el món de fira en fira.
No hi ha centre, res no m'espera:
guillo vers planes desolades
on viu la boja maltempsada
que adés és morta, adés badalla.

Faig a poc a poc el viatge
cap al vell túnel nocturnal.

¿No veus voreres esfondrades?
¿No sents espadats saborosos?
¿No tems la delícia del càntic?

Faig a poc a poc el viatge
i dintre meu totes les cèl·lules
escampen com vaixells ignots.

Embogit, rellegeixo els llibres
de l'instant, però no s'atura
la roda, ni tampoc la neu
no em deixa les senderes buides
d'aquell clamor.

XXVI

¿Què hi has fet, dins del mirall?

Era un gos i ara és un gat,
era un gat i ara és un corb.

No et precipitis: hi ha massa
penyaters, dins de la ment.

Pensa, recorda i oblida:
oblida, recorda i pensa.

Torna-me'l, torna'm el mirall trencat.

¡Oh mirall del sostre del terra del sòl
de la mort!

¡Oh mirall beatífic, prudent, encisat
de la mort!

Rambla amunt i rambla avall
tots els plàtans despullats
són actors d'un drama nou
que aviat començarà.
Disfressa de pell de cabra,
amb güells talment de cabrum,
la seva fortor molesta
els vianants taciturns.

¿Què hi has fet, dins del mirall,
que ara sols hi veig silenci?

XXVII

Encara ets viu, i la raó
pertany a l'àmbit on els cucs
et mengen cor i pensaments,
on el taüt refós t'espera,
tan àvid de tu, ¡oh futur!,
que ja no vols la hipocresia
perquè tot tu ets estúpidesa.

Els nois terribles de la nit
juguen amb daus de milloria:
són sis les denes, sis les vides,
vuit els costats del gobelet.

I la rambla vessa, tranquil·la,
talment serena com la nit,
mentre en Pep dorm sota els estels.

La por pertany a tots els àmbits,
però ja és hora de clarors
i tu vespreges, marfonent-te.

XXVIII

Mira com plora l'escorça abatuda,
remota. Com al vessant del reialme
l'illa acarona aquest món tan teu,
tan oblidat, potser rebel encara.
Com són de muts els silencis de veus,
de la veu boja de la roda estàtica.
I tu vols fer-ne llenya, inventar-te
un nou foc d'artifici, molt lleial.

Mira com cauen, sedegues, les fulles
que ja no hi són, perquè tot s'amalgama
dins el pou sense nom. Tu, que arrossegues
els maons d'un temps brut que ara t'esclata.
Tu, que vas perdre l'oblit tot provant
de fer memòria, ara que les urpes
t'amenacen, indòmites, revéns
cap a mi i em demanes un glop d'aigua.

Jugues atots, però no voldràs perdre:
tens por de perdre el dol dels assassins
que vas fer créixer. Ara vols la pluja
i has oblidat com buidar el cel de núvols,
com treure versos dels mots, esgarips
de la natura dessagnada.

Has esmolat els ganivets dels altres
i ara véns i remates a degolla.
Pengen els llavis tous dels enemics
al camp clos de victòries oblidades.

Has ennegrit la veu dels cims altíssims,
has buidat l'escenari de paraules,
de tot allò que diuen llibres vells,
;oh sang que encara vius dintre els domassos

dels balcons de les cases!

XXIX

El mirall buit no t'emmiralla:
t'hi mires i passes de llarg,
ratpenat de la mort, nocturn
quiròpter xuclat, venjatiu,
raça de races. Vas i tornes:
en tu tot és inharmonia,
t'empolaines, mort, i et passeges
mentre l'escuma del carrer
assaona uns quants assassins
necessaris. Ets un futur,
però un de tants, dels futurs
possibles. Amagat dins llàntia
d'oli brut i espès, com gemec
bord que consola l'enllosat
de les estances. Tu, albatros
fugaç de la nit, llamp que en terra
tot ho assoles. Tu, maltempsada
d'un temps esclau i esfereït,
el mirall brut on s'acomoden
les blanques absències dels cossos
morts. Tu, poruc valent de mena...

XXX

Molt més enllà del vespre gris,
del forat negre, qui sap si la llum
dorm vora del foc, presonera
de la tristor. I tanmateix tot tu
ets el futur, i a tu t'agrada.

Sóc la mida de tu mateix:
vesteix-te i neix, lladregot de notícies
a les tavernes polsoses d'ahir.
Ara ets net, i també nét del teu somni,
de la sang ajupida a la matriu.
Em pots parlar, tu, l'inconfés,
rambla avall, rambla amunt,
l'espantall que desnia els ocellots.
-Amunt, avall, avall, amunt:
és arribat el temps de la deshora.

La cacera vols, però el llebrer manca.

Hi ha fortor de sang, esgüells als merlets
del castell flamant. Costa avall rodolo,
boig, i tu m'encalces mentre el llop udola.

Tot renou, desfàs l'ordre brusquement.

Cacera, cacera del mot, de la pluja,
del nom de qui té seixanta-sis noms.
I el llebrer poruc enfila els budells
del trist home nu que penja del cel.

¡Cacera, cacera, cacera impensable!

XXXI

¿Per què em sepultes fit a fit, instant?
Saps bé qui sóc, on sóc i per què hi sóc.
Vas fer-me veu i només vols silenci.
¿Per què m'esguardes fit a fit, instant?
La marmessora em va prometre un bell
taüt dins la caverna.

¿Com n'és de lluny, el camí de l'albada!

¿No veus el corriol sec, rost, perdut
dins la immensa tenebra de la llum?
-Puja, aferra-t'hi, brama, escolta't,
¿oh tu que vas vers ell, pou de silencis!

¿Arribarà la llum a transformar-te,
a fer-te nus, espasa sense fel
ni espai ni odi? No, no vull saber-ho.
Per demà sols em resta l'inrevés
d'aquesta roda, pensar que potser
no cal negar la neu que t'ha nodrit.

¿Com n'és de lluny, el camí de l'albada!

¿Voldrà l'espai perfer-se, dormirar
altre cop tot sentint cançons illenques?

¿Com n'és de rost, el camí de l'albada
imaginària!

XXXII

El fil de la roda també ens consola,
l'alè de l'aire aterra al porticó
on hi ha llum, la claror de mortalla
i la remor furient, com metòdica,
de l'aigua.

No són hores, minuts, segons ni temps:
la roda és el no-res que gira i gira.
Fusell daurat a la tempesta,
l'estendard et guerreja.

Ancorat a muda badia
-sigui terra o mar, tant se val-,
el penó capcineja.
Són capfoguers roents que cal llevar
del foc.

Joc de bitlles i el bon atzar,
els jugadors de banda a banda.
Tremolen les destrals: amunt,
amunt, que els núvols llaminers
no volen pluja.

Foc follet a la cambra de barjaules:
se'ns cremen, les paraules.

XXXIII

La vall perduda és el somni
de virus morts i de bacteris
que creixen i es multipliquen
ferventment, com transformant-se:
microbis àvids d'espai
envaint altres espais
imaginariis. Flascons,
argent viu i talismans,
àcides pors de l'atzar
i dies neutrals, harmònics,
com domassos als balcons
de la ingent plaça cremada
de la por.

XXXIV

Ell té tota la por arraulida
dins d'un lleu rellotge de sorra.
La deixa anar de mica en mica.
Així, a l'illa els morts són pols
que es transmuta, com si la roda
perdés la sal, perdés la sang
menstruada a can Forané.

-Vine, sorra que seràs pedra:
jo et bastiré damunt les tombes
eternals del silenci.

XXXV

Et neguiteges, et mulles, somies
els paradisos blaus, però tu dorms
mentre cau la neu.

T'adorms, despertes, refàs els malsons
d'hivern, festeges la calma del dia,
mentre cau la neu.

Sents el suplici dels càntics perduts,
els crits eixorcs de les naus somogudes,
mentre cau la neu.

Ets feble, fas revifalles d'estiu
perquè et devora la manca d'hivern,
mentre cau la neu.

I la neu cau amb estranya apatia,
tot ho cobreix amb peresa inexacta,
frèvolament, quan tot tu et rebel·les
i vols llepar tots els solcs de la terra,
perquè no vols que la neu caigui
mentre cau la neu.

XXXVI

Amb neguit fugiré del llit dels morts
i viuré el dia clar on hi ha la llum.

M'assossega la pau de l'aire nu.

Besaré aquell bes que ningú no em farà.
Amb pesar llegiré
per última vegada tots els llibres
que m'hauran desertat.

M'assossega la pau de l'aire inexistent.

A l'alba esclataran els forrellats
i les passes somortes glaçaran
la buidor tan gebrada de l'estança.

Esclatarà la tarda,
però no hi haurà temps
ni caldrà esmenar-la.

XXXVII

Camino damunt l'aigua
d'aquest llac solitari
i mantinc a una riba
el que no vull a l'altra.

Camino, solitari,
damunt del llac de plata
i em nego en la bellesa
al darrer crit de l'alba.

Camino sobre el llac,
solitari: neu blanca
em despulla aquest somni
etern de la neu blanca.

XXXVIII

Si poso música a la meva mort
no sentiràs els laments a trenc d'alba,
el clam de l'albat, la terrible por
d'aquell nounat encara nu, el bram
dels orats morts a l'illa desertada.

Petja el llindar amb coratge, aixafa
les claus i vés al monestir de l'aire,
pensa en el clot, les nafres que potser
no són encara obertes, les entranyes
sangonents que el botxí mai no ha escorxat,
si més no, encara.

XXXIX

Ara que el son és buit
i l'entrellum festeja,
estic ferit de mort,
però camino encara
amb màscara a la pell,
colgats sota els records
tots els enyors ingrats,
totes les clarors
precises de l'estiu.

Estic ferit de mort
a frec de negra neu.

XL

S'emporten càntics blaus
la solitud que visc,
aquesta meva espera
del paradís perdut.

Tot és or, de matinada,
tot d'argent, a mitjanit.
Potser el somni de la fosca
desfarà el meu paradís.

Tanmateix, ara és avui:
no puc estalviar el clam,
ressuscitat ran de l'alba
fràgil, per la meva sang.

S'emportaran els càntics
la solitud del cel,
el zel i tot l'anhel
que enyoren els estels.

XLI

Des dels límits m'ofega aquesta sang
que tresca per matrius tan coratjoses.

La neu es fon al voltant de la roda
i ja no hi ha més temps: heu escurat
dels miralls i l'espai tota brutícia.

Negra, la trista immensitat udola.

Els crits m'arriben de lluny, de molt lluny.

Dies perduts: el gel d'àvida espera,
la brutor de les hores cavalcades,
l'esfondrall vora el mur de la impotència.

XLII

La negra neu davalla.

Se t'ha acabat la por, se t'ha exhaurit el temps,
se t'ha esmolat la roda, se t'ha menjat la neu.

Ets sol a l'erm paratge
i a prop teu ja no hi plou.

Quan alces la mirada,
el dia es fon; la nit,
somorta i lleu, escampa.

Ets sol dins tu mateix
mentre la negra neu
t'és ben dolça mortalla.

La negra neu, el teu mirall:
són hores de gel, de borrasca.

Mentre se't fon la blanca neu,
mentre la negra neu davalla.

Barcelona
1/31-III-1993

LA NEGRA NEU

PASSAT/PRESENT/FUTUR - I

- I *La negra neu, el teu mirall*
 II *M'arriben els badalls de babilònia*

PASSAT

- III *La mare desperta l'espai*
 IV *Camino ple de dolor per planures*
 V *Visc afamat de tu, que m'has vist néixer*
 VI *Els vianants pacífics*
 VII *S'adorm el verger de Bergera*
 VIII *Neu blanca que guardàveu*
 IX *Al capdamunt de la planura esquerpa*
 X *Ve la poma de la por*
 XI *No vull més cecs, atès que el cec sóc*

PRESENT

- XII *No em puc dir home*
 XIII *Si m'he trobat és perquè em perseguia*
 XIV *Amb el número sis retorna la tristor*
 XV *En Forané, llaminer*
 XVI *Plores, molt ressentit dels penellons*
 XVII *La sang s'esgota, innòcua*
 XVIII *Temo la pluja*
 XIX *Buit, l'escenari m'omple de records*
 XX *Ara vinc, pujo, faig*
 XXI *D'on ve la tristor dels dits*
 XXII *El temps t'ha menjat la pell*
 XXIII *Les dents corcades, l'odi que mengeu*
 XXIV *Has de mirar la pomera nevada*

FUTUR

- XXV *No hi ha centre ni punt on perdre's*
 XXVI *¿Què hi has fet, dins del mirall?*
 XXVII *Encara ets viu, car la raó*
 XXVIII *Mira com plora l'escorça abatuda*
 XXIX *El mirall buit t'emmiralla*
 XXX *Molt més enllà del vespre gris*

XXXI *¿Per què em sepultes fit a fit, instant?*
XXXII *El fil de la roda també ens consola*
XXXIII *La vall perduda és el somni*
XXXIV *Ell té tota la por arraulida*
XXXV *Et neguiteges, et mulles, somies*

PASSAT/PRESENT/FUTUR - II

XXXVI *Amb neguit fugiré del llit dels morts*
XXXVII *Camino damunt l'aigua*
XXXVIII *Si poso música a la meva mort*
XXXIX *Ara que el son és buit*
XL *S'emporten càntics blaus*
XLI *Des dels límits m'ofega aquesta sang*
XLII *La negra neu davalla*
